

Kártérítés elmaradt haszonért. Alaptalan a felperesnek ámiatti felülvizsgálati panasza is, hogy részére a megítélt árkülönbözeten felül az elmaradt haszon címén keresetbe vett 20% (a fának kicsinyben való eladása címén elérhető haszon) meg nem ítéltetett, mert a kir. Kuria 654. sz. elvi jelentőségű határozatában is kifejezésre jutott állandó bírói gyakorlat értelmében tőzsdei vagy piaci árral bíró árura vonatkozó vétel-ügylet nem teljesítése miatt a szerződéses és a tőzsdei vagy piaci ár közötti különbséget meghaladó kárt (haszonvesztéseget) a vevő csak akkor követelheti, ha igazolja, hogy az eladó által le nem szállított árut a teljesítés helyén és idején be nem szerezhette. (P. VII. 5983/924.)

Az objektív kártérítési felelősség ügyében hozott a Kuria VI. tanácsa egy figyelemre méltó döntést. A két előző határozat (bpesti törvényszék és tábla) marasztalásával szemben a Kuria a felperesnek balesetre alapított kártérítési keresetét elutasította, azon indokból, mert alperest vagy alkalmazottait vétkes magatartás vagy mulasztás nem terheli és „a méltányossági elv alkalmazása, t. i. a felelősségnek az alperes üzemének terjedelme, alperes gazdasági állapota s vagyoni körülményeire tekintettel való megállapítása pedig az adott esetben azért sem foghat helyet, mert felperes szerződéses fuvarozási vállalkozó s nem az alperes erdőkitermelő üzemében alkalmazott munkás volt; a felperest tehát nem az alperes gazdasági érdekében végzett munka közben, hanem a saját fuvarozási vállalatában a fuvarozással járó esély következtében érte a baleset“.

Ez a döntés szociális szempontból kihívja a kritikát. Tiszttára jogi formalizmus, hogy a felperes, akinek „fuvarozási vállalata“ talán a saját maga által hajtott kocsiból és lóból tevődik össze — önálló gazdasági egyednek tekintjük, akit kirekesztünk az alkalmazott munkásnak a jogrend által nyújtott kedvezőbb elbánás köréből. A merev szociálista dogmatika operál a bérmunkás fogalmával akként, hogy a bérfizetés mellett alkalmazást tekintti döntő kritériumnak. A szociális helyzet lényegi azonosága mellett a jogi formáknak háttérbe kellett volna szorulnia, annál inkább, mert az objektív felelősségnek nincs ilyen tételes jogszabálya, amely kimondaná, hogy az objektív felelősség csupán szolgálati viszonyban álló felek javára állana fenn.

Szolgálati járandóság és a végrehajtási törvény 42. §-a. A budapesti kir. törvényszék perenkívüli ügyekre alakított tanács kimondotta, hogy a munkaügyi bíróságnak egy hónapi szolgálati járandóság erejéig (két millió korona s korlátlan belül) az előzetes végrehajthatóságot kimondó ítéletével szemben a végrehajtási törvény 42. §-a nem alkalmazható. A törvényszék a maga álláspontját a rendelkezés intenciójára, a tartás folyamatosságának biztosítására és a XVI. sz. teljesülési határozat hasonló szellemű döntésére alapítja, amely eltartási perekre mondja ki a 42. §. alkalmazásának kizárását. A magunk részéről szociálpolitikai okokból helyeseljük a törvényszék állásfoglalását, bár jól látjuk, hogy az ítélet netáni felsőfoku megváltoztatása az előzetes végrehajtás után gyakorlati értékkel alig fog birni. (Ld. az ellenkező állásfoglalásra dr. Balla Ignác e számunkban közölt cikkét.) A szociális igazság és az anyagi igazság harcában